

הצלם, מהדורה שלוש ומשהו.

בוב התחיל את הסיפור. "הצלם", כך הוא אמר, "היה מסוג אותם האנשים אשר חייבים לצלם את כולם גם אם זה לא מתאים לאף-אחד, הוא היה מצלם בעיקר משחקי מבוכים ודרקונים ממהדורה ארבע. הצלם טען, שרק במהדורה ארבע אפשר ללכוד במדויק במצלמה את סערת הרגשות העזה שלך כאשר אתה משתמש בכוח היומי שלך כדי לחסל אויב גדול, עצום ונורא".

אני חייכתי והמשכתי להאזין, ביודעי שהסיפור שתכף אקבל במלואו מצוץ מהאצבע ושקרי כל כולו. בוב לא שם ליבו לכך והמשיך בסיפור: "בי נשבעתי! למשל, ישנו כוח לכוהן ברמה הראשונה שמסוגל לגרום להרבה נזק קורן לאויב, והצלם טוען שבשלב הזה הוא מצליח לחלץ מעט **שליחות** מהבעת הפנים של השחקן וגם קורטוב של **עוצמה**. את **העוצמה** הבאמת-באמת חזקה אפשר להוציא רק מאלו שמשחקים לוחמים כאשר הם משתמשים בכוחות המנצלים את **עוצמת** הלוחם האדירה והלא מרוסנת".

בוב הביט בפניי החתומות למשך דקה ארוכה, ניסה לברר אם הקונץ הקטן הזה שלו הוא קורא סיפור, ואני קורא לו גיבוב שקרים אקראיים שאוגדו היטב אתמול בלילה לפני השינה לכדי ניסוח רציף ואחיד, משפיע עלי לכאן או לכאן. אבל, אני לא אדם קשה עורף או בכלל אדם קשה. אני אדם משכמי ומעלה, ידי בכל וכל כולי מסוגל לכך ולכן אני אשמע את ארבעת חבריי הטובים ואשמע אותם עד הסוף המר. כנראה שאחר כך אני אאלץ לנסות לשכוח את כל מה שנאמר, אבל בינתיים. "הבה נמשיך", אמרתי בצורה כזו שלא יוכל להבחין אם הגבתי בחיוב או בשלילה.

בוב ליקק את שפתיו ורמז לשוחט-אורקים להמשיך. שוחט-אורקים לקח פיקוד והמשיך את הסיפור: "אז מה-שמו הצלם הזה לוקח את הכו-אה, רגע. כלומר, הוא מצלם במצלמה הדיגיטלית שלו פגישות מבוכים ודרקונים של כל מיני אנשים ומצלם אותם משתמשים בכוחות החדשים של ארבע. כן? וא-ז, הוא מצלם למשל את השחקן של אביר הקודש בשביל **הכנות** ואת השחקן של הסייר בשביל **התושייה** וגם קצת את הנוכל בשביל **הערמומית** וככה הוא ממשיך ומצלם וא-ז".

שוחט-אורקים נקטע בבת אחת על ידי בוב שכנראה לא מצא חן בעיניו שהשיחה מנוהלת על ידי מישהו אחר, תהיתי אם זה רמז לכך ששוחט-אורקים הוא בעל כריזמה מאד נמוכה – אך הדיון הזה יתעכב ליום אחר ובזמן אחר... בתקווה שאני אהיה אחר גם. בוב לקח את המושכות והמשיך: "כמו שידיד המאוד מוכשר אמר, הצלם מצלם לו תמונות של שחקנים ושומר אותם במגירה מיוחדת בבית שלו פה בתל-אביב. פרט למה שצוין קודם לכן על ידי שותפי לקרב, הוא גם צילם את **האיבה** מהמכשף ואת **האגרסיביות** משר-המלחמה. את **המופלא** השיג מהקוסם ואפילו הוא צילם מעט **אופל** ו**קדושה** משחקנים מאד כישרוניים".

ההרצאה המייגעת כנראה הגיעה לסיומה ואני מנסה להבין מה לכל זה ולי באופן עקרוני, והנה כאשר אני רואה את פניהם של החברים שלי בוערים משמחה, כנראה שהם תכננו יחדיו לומר לי את אותו המשפט בו בזמן ולא בטוחים אם זהו הרגע המתאים לומר זאת. אני אפול למלכודת שלהם ואשאל אותם מה הם רוצים לומר לי בזאת... כאן תפס את הפיקוד על ההילולה ההזויה הזו לא אחד מאשר בלופ גאמאדאוס-מוטזהרד.

הוא טען כי: "אז היו לו שם בדירה שלו בתל-אביב על-יד הסנטר המון תמונות של כל מיני תכונות מיוחדות ושונות של כל הדמויות במבוכים ודרקונים, ואנחנו ידענו שיש משהו לא כשורה בבחור הזה מהמבט הראשון. הוא נראה לנו חשוד כאשר הוא בא וצילם אותנו במאורעות שונים ומשונים, ובייחוד כאשר ביקשנו מפורשות לא לצלם אותנו. לאחר מכן, ביום אחד כשהוא לא ממש שם לב עקבנו אחריו. הלכנו בשקט-בשקט – בטח יצא לנו עשרים טבעי בקובייה על ההתגנבות הזו!"

אני הייתי קרוב לדקור את עצמי עם חרב גינזו קסומה. אני באמת חושב שהוא מצא את זה משעשע להעביר את הטלת הקובייה לחיים האמיתיים, אני מצאתי את זה מטופש ברמות. והאמינו לי קוראים יקרים, אני עצמי מטופש יותר מכולם יחדיו לעיתים. אבל זו התעלות מהסוג שמגיע לבחור צל"ש אחד או שניים, או אות עיטור כבוד, בכל מקרה – המשכתי לשמוע אותו.

"אז גילינו שהוא גר בעצם בשדרות רש"י, שזה לא ממש רחוק. הוא גר לו במה שפעם היה מחסן ועכשיו הוסב לבניין מגורים. חיכינו לו בצללים כמה שעות, איפשרו בלילה הוא כנראה יצא למשהו אפל נורא ועזב את הבית שלו יחסית מוקדם. חיכינו עוד קצת שיעבור מספיק זמן ואז פרצנו את המנעול. זה לא היה קשה והמנעול היה דיי ישן וחלוד, זנב-חולד נכנס ראשון ונראה לי שכדאי שהוא ימשיך את הסיפור".

הצלם, מהדורה שלוש ומשהו.

זנב-חולד מצמצם פעמיים וראו עליו בבירור שהוא לא רוצה להתחיל לספר ולא לסיים לספר, הוא רק רוצה להישאר נטול עמדה במאבק הכוחות הזה. אבל בגלל שהוא ביצע את המעשה ההרואי בכיכול של פריצה בלתי מורשית לבנין מגורים בעיר מאד מרכזית, כדאי שהוא ייקח גם חלק בקטסטרופה והאנדרלמוסיה הזו, למה לא... שיהיה!

אז זנב-חולד פתח בגמגום רציף של מילים: "אז...אני פרצתי את המנעול...ונכנסתי...ואז ישר ראיתי את זה... היה קשה להסתיר כזה דבר גדול, אפילו עם גלגול נמוך הייתי יכול למצוא", עוד קישור לגלגולי קובייה חשבתי לעצמי, אולי אחשמל את עצמי למוות וזהו, פתרון מהיר וקל, הזנב המשיך לו, "הייתה שם קסדה, כן, לא, שריון לוחות מלא באמצע הדירה והשריון היה זהוב ואדום וכולו בצץ ממתכת נורא יקרה...ויהלומים...ותמונות. כל תמונה הייתה מוצמדת ליהלום שונה, המון תמונות, לפחות חמישים מהן".

"זה עדיין לא פשע", אמרתי בקולי המלודרמטי העמוק, מנסה לעשות מעצמי לכל הפחות שר מלחמה בקבינט הביטחוני, "אבל לחדור לדירה נעולה זה כן".

"חכה עד הסוף, רגע! אתה תבין", התריס נגדי בוב שבשלב הזה כנראה כבר היה בוב-שתיים, "אז קצת חקרנו את האזור וחיפשנו בכל המגירות, השידות, מתחת לבלטות, בכל וכל ואז גילינו. בעצם, הצלם רצה להעביר את כל התכונות האלו לחליפה שלו ואז הוא יוכל לצאת לרחובות העיר תל-אביב ולגרם להרס ולמדון ולנזק ולשריפה של בתים ולהריסה של מרכזים מסחריים גדולים. אז פשוט חיכינו לו שם עד שהוא יבוא וסידרנו מלכודת יפה, וכשהוא בא תפסנו אותו ושמנו אותו בתוך שק. שוחט-אורקים הרביץ בו הרבה עם אלה גדולה בזמן שזנב-חולד קשר את השק, אבל, אז הוא פשוט מת. לא באמת התכוונו שהוא ימות, אבל זה מה שקרה, אבל הצלחנו להציל את העולם!"

בוב-שתיים הביט בי במבט מלא גאווה. אני הבטתי חזרה אל הקיר מאחוריו, תוהה אם אוכל לפתח דיאלוג יותר מורכב עם הקיר מאשר עם הטיפוסים הללו הנמצאים בחדר שלי. נשמתי נשימה עמוקה, נשפתי את כל כולה החוצה וניסיתי להעביר במוחי מנגינות זן להרגעה. אין ברירה, אני חייב להמשיך עם המשחק הזה עד הסוף המר.

"כמה שוקל אותו צלם?", שאלתי. "בערך חמישים קילוגרמים, פחות או יותר", השיב לי בוב-שתיים. "אתה מוכן להסביר לי איך בחור ששוקל כמו קופסת גפרורים הולך ללבוש שריון לוחות מלא על הגוף?" שאלתי.

בוב-שתיים שתק לרגע ובחן מילים, ולבסוף היה זה גמדאוס שמצא מוצא לבעיה – "הוא היה קסום כמובן!", הוא צעק אלי. זה היה השלב בו פנו דרכי הנועם שלי לכיוון אחד ושיקול הדעת הבריא לכיוון אחר. מצחיק הוא שהשפלות שלי תמיד נשארת.

"חברים", פניתי אליהם בקולי הרגיל, "אני רוצה לברר כמה פרטים, ברשותכם. אתם באתם אל שוטר בתחנת המשטרה של תל-אביב, בשנת אלפיים ושמונה וסיפרתם לו כרגע שהרגתם בכוונה תחילה בחור בגלל שהוא צילם תמונות וצירף אותן לשריון לוחות בביתו שלו, שאליו פרצתם דרך אגב".

"נכון", השיבו לי כולם בקול אחד.

"בסדר", המשכתי, "וזאת כדי לקבל תגמול כספי והערכה על עזרה לעיר".

"נכון", הם נשמעו פחות בטוחים בעצמם כרגע. **טוב מאד!**

"אז בסדר", אני אומר, "השוטר שאיתו דיברתם מסמן חרישית לשני שוטרים נוספים בבניין, הם מכוונים אליכם את האקדחים ואחד מהם אומר בקול עמוק ומלא סמכותיות: אנה התלוו אלינו למעצר, אתם עצורים בחשד להריגה של חף מפשע".

"מה? לא! נו באמת איתך", התעצבן בוב-שתיים. "אבל למה הדמויות שלנו נכנסות לכלא, למה?"

נשמתי נשימה ארוכה של-לפני-משהו-רע ואז אמרתי לו בשקט מופתי: "אחת – קיבלתי את זה שכשהדמות שלך מתה אז האח התאום שלה בוב-שתיים מופיע לפתע, נניח. שתיים – הסכמתי באיזושהי דרך לא דרך, כנראה כשהייתי שתוי לשוכרה,

הַצֵּלָם, מֵהַדוּרָה שֶׁלוֹשׁ וּמֵשֶׁהוּ.

לשה"מ לכם חופשיטה בתל אביב. שלוש – לא ברור איך בדיוק, אבל גם הסכמתי להכניס מוטיבים מעולם הפנטזיה, כולל גובלינים, גמדים וכיוצא בזאת. אבל אין שום סיכוי שבעולם שהשומר ממש יאמין לגיבוב הזה שאמרת לו כרגע – אני לא מוכן לקבל את זה בשום אופן".

"אבל עוד לא זרקתי קובייה", התעקש בוב שתיים.

"אבל קובייה, למען מה, למען השם?", נכנעתי, "נו בסדר, זרוק ק20, נראה מה יקרה, וכולנו נוכל לישון בשקט".

הוא הכניס בזריזות אל תוך כף ידו קובייה בעלת עשרים פאות עשויה פלסטיק שחור זול וערבב היטב. נו כבר, חשבת לעצמי, שיזרוק את הקובייה הזו ושלום-על-ישראל. במילא לא אאשר את השטות הזו בשום מצב. הקובייה קיפצה לה בין ידיו למשך דקה תמימה לפחות ואז נזרקה אל האוויר, הסתובבה קלות ונחתה על צידה, קיפצה מעט ואז נרגעה. אני הבטתי בפאת הקובייה והפאה הביטה בי בחזרה. לעזאזל, זה היה צפוי לגמרי ואני מניח שמעתה אני לא אפסיק לשמוע על היום הזה, לעזאזל.

"יאייוויייוויי", צעק בוב-שתיים כאשר גם הוא גילה כי הקובייה הראתה עשרים על פאטה.

"נפלא", אמרתי לבוב-שתיים בטון לא מתרגש בעליל, "הוא עדיין לא מאמין לך, חבל, אתה בכלא, ואם תמשיך ככה אני אדאג לסדר מאסר עולם בעולם המשחק".

"אויש נו באמת, איזה ש"מ אתה", אמר לי בעיונות זנב-חולד.

"אתה יודעים", אמרתי, "אני חושב שלמדתי המון מהיום הזה. אבל דבר אחד חשוב ורציני למדתי ואותו אני מתכוון לנצור לעולמי עד".

"מה?", שאלו כולם במבט האני-רוצה-לדעת-מה-השה"מ-הגדול-יאמר-עכשיו.

"למדתי שאני לא מתכוון להריץ שוב חופשיטה, ובטח לא לכם. שבוע הבא אנחנו נפגש על מבוכים ודרקונים מהדורה רביעית, כמו בני אדם נורמטיביים, אנא, דאגו לגלגל מחדש דמויות עד לפעם הבאה ולקרוא את המדריך". קמתי בצורה אלגנטית ויצאת את הבית, דקה לאחר מכן נזכרתי שזה הבית שלי ולכן חזרתי. העפתי את ארבעת חברי הגסים החוצה וניסיתי לתפוס תנומה קלה של אחר צהריים מתיש.